

DODO

Mohana van den Kroonenberg

De Vier Windstreken

4. Dorian heeft de groep verlaten

Er is niks aan de hand. Ramses is een keertje doorgefietst, dat is alles.

Maar ik had straal voor gek gestaan!

So what? Je stond toch wel vaker voor gek?

Als kind ja, dat weet ik ook wel, maar toen had ik genoeg aan een beetje voetballen op het veldje, dat is een ander verhaal, daar heb je geen stem voor nodig. Nu zit ik op de middelbare. In een klas vol nieuwe kinderen. Die moeten mijn nieuwe vrienden gaan worden.

En de anderen dan? Waren die zo interessant?

Die hoeven niks recht te zetten.

Leg uit.

Dat zeg ik dus net. Ik stond straal voor gek. Zij niet.

Kom op man!

Eerste schooldag, voorstelrondje en dan spuugbellen op je wang... grimassen... midden voor de klas, terwijl iedereen lachte... Dit komt nooit meer goed.

Tuurlijk wel. Ramses is er toch.

Ramses is door-ge-fietst!

Zo ging het de hele nacht.

Gisteravond hadden mijn ouders me voor het eten geroepen, maar ik was niet gekomen. Eerst had ik op bed gelegen. Daarna was ik even achter mijn drumstel gekropen, wat echt nergens op sloeg, want er zat geen enkele melodie in mij,

geen ritme, geen energie, niks. Toen ben ik weer op bed gaan liggen.

Mijn vader kwam me halen, helemaal uit mijn kamer, maar ik wilde nog steeds niet, had er gewoon geen zin in.

Later, toen ik trek kreeg, ben ik pas naar ze toe gegaan. Mijn moeder had me waarschijnlijk op de trap gehoord, want zij stond al in de keuken voor ik beneden was. Mijn bord zat al in de magnetron. Tante Toos was weg, merkte ik, als die er überhaupt geweest was. Toen ik zat te eten, kwamen ze alle drie bij me zitten, heel ongemakkelijk. Daarna schoven ze me alsnog dat stuk taart toe, maar dat hoefde ik niet, er viel niks te vieren.

Mijn ouders wilden van alles weten, maar ik heb nergens op geantwoord. Halverwege de avond ging mijn zus naar boven.

Die had geen zin meer in mij. Ik heb de tv aangezet, keek zo'n beetje, probeerde ondertussen iets te bedenken dat zo cool was, dat morgen iedereen zou vergeten wat er vandaag gebeurd was. Een steengoeie actie zonder woorden om die afschuwelijke afgang in één klap ongedaan te maken.

De hele avond ging voorbij, zonder dat er iets in me opkwam. Zelfs niet het begin van een plan. Daar had ik Ramses voor nodig, maar Ramses was dus doorgefietst. Mijn laatste hoop was dat me vannacht misschien vanzelf iets te binnen zou schieten, desnoods in een droom. Maar verder dan piekeren kwam ik niet.

Heb me verslapen, app ik naar Ramses.

Het is al na achten en ik ben nu pas wakker.

Dacht al zoiets, krijg ik terug.

Met een leeg, slaperig hoofd fiets ik langs zijn huis, maar hij is natuurlijk al weg.

Het stuk van Ramses naar school probeer ik snel nog iets zinnigs te bedenken. Welke kant ik op kijk als ik de klas in loop, waar ik mijn handen laat... Voor een groot plan is het te laat, maar ook de kleine plannetjes waaien weg voordat ik ze duidelijk voor me zie.

Als ik de straat van de school in schiet, zie ik een bus. En daar heb je Ramses. Hij roept me. Hij heeft op me gewacht. Ik smijt mijn fiets tegen het hek, zet hem op slot, ren naar hem toe en volg hem hijgend de bus in.

De juf groet me. Ze zegt er niks van dat ik zo laat ben, dat ze waarschijnlijk op me hebben moeten wachten, want zodra ik binnen ben, sluit de deur direct en wordt de motor gestart.

Wat een drukte. Ik loop het gangpad door naar achteren, hou mijn tas voor me uit om niemand te raken. De helft zit, de andere helft staat een beetje tussen de stoelen, propt tassen in het net boven hun hoofd, hangt achterstevoren over de leuning, roept, eet, schreeuwt, lacht. Ik kijk niet naar de anderen, ik luister niet naar al die stemmen.

Ergens achter in de bus gaat Ramses zitten. Ik plof naast hem neer. Hij kijkt me lachend aan. Spierwitte tanden. Boks?

Ik lach terug. Boks!

Misschien valt het mee vandaag, heb ik helemaal geen plan nodig, lukt het zo ook wel.

Omdat ik vannacht zo slecht heb geslapen, ben ik moe. Ik heb niet ontbeten. Mijn moeder was al weg, mijn vader zat in

zijn pyjama beneden en keek vrolijk naar me op. Mijn zus lag nog in bed, die had het tweede uur pas les. Gelukkig stond mijn brooddoos klaar.

We rijden de stad uit. De snelweg op. Het is redelijk druk op de weg. Ik open mijn brooddoos en pak een boterham. In de bus kan je prima ontbijten. Ik ben niet de enige zie ik al, misschien waren er meer die geen zin hadden, die de wekker niet wilden horen.

Ramses is in gesprek met zijn achterbuurman en zit op zijn knieën op de stoel naast me. Ze praten hard. Ze gaan een klassenappgroep maken. Ze staan op, Ramses schuift voor me langs het gangpad in. Bij iedereen blijven ze even hangen. Ze wisselen van alles uit op hun telefoons. Het is blijkbaar heel grappig, want er wordt telkens hard gelachen.

Ik kijk uit het raam. Mijn brooddoos zit alweer dicht. Ik hoef niet meer. Het was droog en ik heb geen dopper bij me. Langzaam word ik misselijk. Ik word gek van dat gezoem van de bus, van de motor, de radio, de chauffeur die voortdurend grappen maakt, en dat geschreeuw om me heen van mijn nieuwe klasgenoten.

In de spiegeling van de ruit zie ik de anderen. Dit zijn de kinderen met wie ik het komende jaar op zal trekken. Of ik wil of niet. Misschien wel langer dan het komende jaar. Mijn halve tienertijd. Ik kijk naar Ramses. Wat doet hij dat makkelijk. Hoe soepel hij daar staat te lachen en te praten... Hoe snel hij vrienden maakt!

Ik wil dat hij terugkomt, dat hij naast me komt zitten en de anderen vergeet. Dat niemand zich met ons bemoeit. Ik moet

hem vertellen waarom ik niks zei op de fiets. Ramses draait zich om en kijkt me opeens geschrokken aan. Hij doet een stap mijn kant op. 'Is er iets?'

Ik kijk terug, maar blijf zwijgen.

Als de bus stopt, hoor ik er al niet meer bij. Ze drommen naar buiten. Dat ik blijf zitten, valt niemand op. Wat zei Ramses gisteren eigenlijk voor de klas? Ik herinner het me niet meer precies. Hij vertelde van welke school hij kwam, want dat deed iedereen. Dat hij mij kende, zei hij ook, en dat hij basgitaar speelt. Maar niks over de band, niks over onze vriendschap, niks over alles wat wij samen zijn, elke dag, al bijna twee jaar.

Ik ben doodmoe, heb geen zin in dat museum. Ik pak mijn telefoon en zie dan dat ze me hebben toegevoegd in de klassengroepsapp.

Ik druk mijn telefoon uit en kijk weer naar buiten, alsof ik hier even over na moet denken. Iemand heeft me toegevoegd. Ramses, kan niet anders, hij is de enige die mijn nummer heeft.

Ik adem diep in, trek mijn schouders recht, strek mijn benen even, pak dan mijn brooddoos en eet snel een boterham en pel een mandarijn. Dan open ik mijn telefoon weer.

Waar blijft dodo? lees ik.

Het bloed stijgt onmiddellijk naar mijn kop.

Bedoelen ze mij?

Noemen ze mij Dodo in de app, omdat ik gisteren...?

In de app!

Dat kan niet! Ik schud mijn hoofd, druk mijn telefoon uit.

Zet hem gelijk weer aan. Schaterende smileys.

Waarschijnlijk zie ik er nu uit als een stripfiguur die zijn ogen niet gelooft.

Ik wil opspringen, de bus uit, wegrennen... Ik moet bewegen, mijn energie kwijt. Maar als ik overeind kom, laat ik me gelijk weer zakken. Strijk het haar uit mijn gezicht en stop mijn telefoon weg.

De chauffeur is nog bezig, dat hoor ik, maar ik let niet op hem. Uit mijn ooghoek zie ik dat hij even zijn blik op mij richt. Ik ben de laatste die nog in de bus zit. Dan pak ik mijn telefoon weer.

Dodo's zijn toch uitgestorven?

Waar is Ramses? Weet hij dit?

De muziek wordt uitgezet. De chauffeur vraagt me de bus te verlaten.

Buiten slaat iemand op het raam.

Ik wil niet. Ik wil de bus niet uit. Ik wil het museum niet in. Ze noemen me Dodo. Zie je wel, dit komt niet meer goed. Wist ik wel. Ik had gisteren niks moeten zeggen. Ik had het niet eens moeten proberen. Ik had op mijn plaats moeten blijven zitten.

'Ramses is er toch,' had mijn moeder gezegd. Daar had ik dus niks aan. We zitten niet meer op de basisschool. Had ze kunnen weten.

Tussen de kluisjes hangen ze rond, mijn vijanden. Ze hebben me zonder reden de oorlog verklaard. Ze proppen wel tien jassen in hetzelfde kluisje. En hun tassen kunnen er ook nog

bij. Gegil. Alles valt. Gestommel. Toch een tweede kluisje. Een derde. Ze doen alsof ze nu al dikke vrienden zijn. Na één dag.

Ramses kijkt naar me om.

'Kom op man,' roept hij. 'Kom mee. Kunst kijken. Het echte leven gaat beginnen, we gaan ons nu met kunst bezighouden.' Hij lacht.

Het echte leven? Waar heeft hij het over? Mijn echte leven is gisteren gestopt. De echo hangt nog in het bos, maar die zal binnenkort ook wel uitgedoofd zijn.

Heeft Ramses dat bericht gezien, die appjes? Ik hoop van niet. Want als dat wel zo is, dan had hij iets moeten doen. Had hij naar me toe moeten komen, er iets van moeten zeggen tegen de anderen. Want zelf doe je dat niet, je gaat niet jezelf een beetje lopen verdedigen. Dat moeten je vrienden doen. Ramses draait zich om en is al weg.

Ik druk mijn telefoon weer aan en loop het toilet in.

Dorian heeft de groep verlaten